

BRNĚNSKÝ LEVICOVÝ OBČASNÍK

ECHO

www.kscm-brno.cz

Ročník 21 * Číslo 6 * 14. června 2012 * Cena 10 Kč

VIII. SJEZD KSČM JE ZA NÁMI

Karel JANIŠ

Konal se ve dnech **19. a 20. května 2012 v Liberci**, projednal a posoudil činnost strany od VII. sjezdu KSČM, potvrdil dlouhodobou programovou orientaci a komunistickou identitu, přijal obsahové a organizační dokumenty jako východiska pro další práci strany v úsilí o prosazování zájmů poctivě žijících a pracujících lidí. Jde o zprávy o činnosti a hospodaření strany, ÚRK a ÚRoK KSČM od VII. do VIII. sjezdu KSČM, změny Stanov KSČM, Statuty revizních a rozhodčích komisí KSČM. Sjezd vzal na vědomí úvodní vystoupení předsedy ÚV KSČM, dokument „*Socialismus v 21. století*“ a uložil k němu několik konkrétních úkolů pro další teoretickou práci strany.

Předsedou ÚV KSČM byl zvolen Vojtěch Filip, 1. místopředsedou ÚV KSČM pro řízení stranické práce, komunální a regionální politiku a volby Petr Šimůnek, místopředsedkyní ÚV KSČM pro ekonomiku Miloslava Vostrá a místopředsedou pro odborné zázemí, občanský sektor a mládež Jiří Dolejš, předsedkyní ÚRK KSČM Zdenka Lišková, předsedou ÚRoK KSČM Zdeněk Levý. Zvolil členy obou těchto komisí, potvrdil členy ÚV KSČM zvolené okresními konferencemi KSČM.

Ve Výzvě občanům České republiky delegáti sjezdu velmi ocenili práci všech pracujících lidí, kteří přinášejí mnoho obětí za situace kroků, jimiž pravicová vláda trvale snižuje jejich životní úro-

*Předseda ÚV KSČM Vojtěch Filip.
Blahopřejeme ke zvolení!*

veň. Delegáti sjezdu připomněli jednu z prvních možností vystavit v podzimních krajských a senátních volbách účet vládním stranám a ukázat svým hlasem, že ztratily důvěru.

(Jednání VIII. sjezdu KSČM se věnovaly Haló noviny 21. května 2012.)

O VIII. SJEZDU KSČM ŘEKLI A NAPSALI

TV 24 vysílala úvodní projev předsedy ÚV KSČM Vojtěch Filipa na sjezdu a kandidátské projevy tří uchazečů o funkci předsedy ÚV KSČM. Při první neúspěšné volbě nechyběl obvyklý komentář, že „*stalinista*“ Stanislav Grospič dostal mnoho hlasů. Když v 2. kole voleb zvítězil Vojtěch Filip, zvítězili prý pragmatisté nad stalinisty. TV 24 do komentování nasadila 2. garnituru komentátorů, kterou hlavně zajímal postoj ČSSD k možné spolupráci ČSSD s KSČM. Místopředseda ČSSD Lubomír Zaorálek ji odmítl, nic se v této straně nezměnilo, nereformovala se a jde jí o program izolace ČR v Evropě. Předseda klubu poslanců TOP 09 by blahopřál ke zvolení předsedy parlamentní demokratické strany, ale to neplatí u KSČM (*zapomněl, že šlo o demokratickou volbu mezi 3 kandidáty, zatímco Karel Černínský protikandidáta na sjezdu TOP 09 neměl!*). Navíc prý v KSČM existuje silné stalinistické křídlo podle hlasů pro S. Grospiče).

Alexandr Mitrofanov v Právu 21. května 2012 uvedl, že sjezdová debata by měla být utajena, pamětníci normalizace by z ní mohli mít hotový šok a mladší lidé tíživě rozpaky. Tohle že má být partaj, která drží druhé nejvyšší volební preference? Jestliže tolik lidí vkládá naděje v přehlídku unylé

šedi, která v hlavách většiny se neměnila dobrých 20 nebo 30 let, pak je něco hodně shnilého v naší společnosti... Většina příznivců KSČM prý žije v pohádkách o spravedlivých komunistech a zlých kapitalistech a nepřejí si být z nich vyrušováni... sjezd prý skončil zaklínadlem *Raději nic nebudeme měnit*.

Podobně se vyjádřil v Deníku Ivan Hoffman 21. května 2012: Proč měnit něco, co se osvědčilo a vynáší... pokud prý nevznikne silná společenská poptávka po změně systému, ukáže se, že komunisté nemají kromě nostalgie co nabídnout. (*Neví nic o materiálech VIII. sjezdu KSČM a je proto „mimo mísu“!*)

Znamý antikomunista Karel Steigerwald v Mladé frontě DNES 21. května 2012 napsal, že komunistický program vypadá jako soupis lidských ideálů, snů a přání z oboru bájesloví: nic než dobro... Levice očekává zásadní a hlubokou proměnu světa ... ale touto změnou proti tomu, co nyní máme, je jen opak: **ZRUŠENÍ DEMOKRACIE, VLASTNICTVÍ A SVOBODNÉHO HOSPODÁŘSKÉHO ŽIVOTA**, což může zavést jen silná vláda násilím a s mocí neomezenou, hledá se nový název, problém je s teorií, Marxova je pasé, jiná není (*i K. Steigerwald je „mimo mísu“*).

Karel JANIŠ

Byla na programu diskusního čtvrtku 17. května 2012. V úvodu předseda MěV KSČM a člen Zastupitelstva města Brna soudruh Ing. Ladislav Býček uvedl, že podle Ústavy ČR má každý občan mít bezplatnou zdravotní péči, ale vedou se diskuse o tom, co to je tato péče. Charakterizoval financování zdravotnictví ze státního rozpočtu – stát hradí pojištění tzv. státním pojištěncům – mladí do 18 let, důchodci, nezaměstnaní. Odvody na zdravotní pojištění odvádějí zaměstnavatel, organizace, samostatně hospodařící osoby. Platíme poplatky za návštěvu u lékaře (z 30 Kč má být zvýšen na 50 Kč), za pobyt v nemocnici (zvýšen již na 100 Kč za jeden den). Dále soudruh Býček řekl, že cílem reformy v péči o zdraví je omezit výdaje státu v této oblasti, zvýšit spoluúčast pacientů, zmenšit počet fakultních nemocnic. Stát již nemá vliv na výrobu léků, poněvadž farmaceutický průmysl byl zprivatizován tak jako stomatologie, láně, 80 % laboratoří, 30 % specialistů. Praktičtí i odborní lékaři provozují ordinaci státní i v mnoha

případech soukromou. Nemocnice působí v tržním prostředí a jen s obtížemi zvládají narůstající problémy. Podle reformy máme nárok na nadstandardní péči a můžeme si zvolit operátora – o tom, co to je tato péče a za kolik, se vedou diskuse.

V další části svého vystoupení hovořil soudruh Býček o úhradách, které jdou ze státního rozpočtu poskytovatelům zdravotní péče. Laik se v tom jen obtížně orientuje, platí zde vyhlášky nebo výnosy ministerstva zdravotnictví. Poté zaměřil soudruh Býček pozornost přítomných k nové koncepci zdravotní péče v Brně. Za zmínku stojí, že Úrazovka jako jediná poskytuje pohotovostní službu, Bílý dům má být opuštěn, připravuje se sloučení zdravotních pojišťoven vnitra a obrany a VZP na jižní Moravě a Vysočině.

Precizní úvodní vystoupení soudruha Býčka vycházející ze znalosti problémů zdravotní péče vedlo mnohé účastníky k vyslovení vlastních nedobrych zkušeností s ošetřením a zejména se stále rostoucími doplatky za léky.

Napsány další stránky komedie i tragédie

1. května 2012 se na tradiční oslavě Svátku práce sešli ti, kteří současně vyjádřili svůj odmítavý názor na asociální politiku Nečasovy vlády. Televizi nezajímaly počty účastníků na shromážděních organizovaných KSČM. Ji zaujal předseda ÚV KSČM účastí na setkání ČSSD v Chomutově, když svůj pozdrav zakončil pozdravem Čest práci! To zvedlo předsedu ČSSD ze židle a v rozhovoru pro Deník 5. května tento pozdrav označil za vhodný do hospody. Jak může politik hlásící se za zastánce občanů něco tak ubohého vyslovit!

3. května 2012 oznámila „*Piková dáma*“ název nové strany: LIDEM – Liberální demokracie. Přispěla do učebnic příkladem, kdy uprostřed funkčního sněmovního období se z řádně zvolené strany nebo hnutí odloučí ne jeden nebo dva poslanci, ale téměř deset, a nikým nezvolení za LIDEM se považují a jsou považováni za součást vládnoucí koalice. Byla již podána nebo bude podána stížnost k některé z nejvyšších soudních instancí? Nebo bude platit názor Karla Černínského, že rozhodující je poslanecký mandát a ne za jakou stranu byli zvoleni? Daná vzniklá situace vládní koalici vyhovuje!

5. května 2012 poslankyně za TOP 09, navíc lékařka, se vyslovila, že důchodci se menší valorizací důchodů přizpůsobí. Co tato dáma ví o životě důchodců. Měla by si zkusit vyjít s důchodem, kdy rostou ceny všeho a ještě porostou. Případně reagoval Pavel Kováčik: bez peněz nelze do obchodu, na dovolenou...

6. května 2012 v prezidentských volbách ve Francii a ve sněmovních volbách v Řecku dostala politika škrtů patřičnou zápornou odpověď. Nový francouzský prezident již navštívil amerického prezidenta i německou kancléřku.

Po přímém přenosu inaugurace ruského prezidenta do funkce další pozornost věnovala televize **7. května** demonstraci Putinových odpůrců.

Po odchodu hejtmana a poslance Davida Ratha do tepláku **14. května 2012** získala média vhodnou příležitost „odklonit“ pozornost veřejnosti od případů velkých výdajů na ozvučení sálů, armádní zakázky, přípravu státních maturit, výstavbu silnic a dálnic, na odposlechy Bém-Janoušek atd. atd. U ministrů financí a zemědělství jistě bouchalo šampaňské, poněvadž přišli o nebezpečného soka a jistě budou pozice ČSSD v krajských a senátních volbách otřeseny. A o to vládní koalici jde!

Karel JANIŠ

Jak vzpomínáme osvobození v roce 1945 aneb

OD OSVOBOZENÍ K MÍROVÉMU ROZVOJI

Shromážděním občanů u památníků našich osvoboditelů, projevy o průběhu osvobození z nacistické okupace, o počtech padlých osvoboditelů a o materiálních škodách, k nimž došlo v průběhu bojů. Ale měli bychom pokračovat!

Na podkladě výzvy spisovatele Vladislava Vančury (jehož nacisté 1. června 1942 popravili) *dbát na vědomí souvislosti*, jsem v projevu ve Slatině připomněl, že *osvobození bylo východiskem, předpokladem k poválečnému vývoji*. Jeho základ stanovil *Košický vládní program*, programový dokument naší vlády jmenované 4. dubna 1945 v Košicích. Rozvedl jsem ustanovení týkající se tehdy všech oblastí politického, hospodářského i kulturního života a složení naší poválečné vlády. Nezabíhal jsem do dalších podrobností. Uvedl jsem, že rok 1945 byl též rokem založení *Organizace spojených národů*, že Československo patřilo mezi padesátku zakládajících států, že každým rokem se v září schází Valné shromáždění k projednání aktuálních problémů světové bezpečnosti. Neboli **OD OSVOBOZENÍ K MÍROVÉMU ROZVOJI ČESKOSLOVENSKA**.

Dodávám, že i letos naše média hovořila *o konci druhé světové války, pouze Plzeň byla osvobozena*, opět nechyběly diskuse o tom, kdo mohl a kdo měl osvobodit Prahu a vlastně ji osvobodili vlasovci atd. A pokud jde o OSN, naše polistopadové prezentace používají pojem „*mezinárodní společenství*“ a za hlavní předpoklad zajištění mírového řešení problémů ve světě nikoliv OSN, ale spíš NATO v podobě „*humanitárního bombardování*“ Jugoslávie, nedávno Libye, zítra ... Sýrie nebo Iránu, kdo ví.

Karel JANIŠ

Jak vyjde Echo ve II. pol. roku 2012

Číslo	Uzávěrka	Vyjde
7	27. srpna	13. září
8	24. září	11. října
9	29. října	15. listopadu
10	26. listopadu	13. prosince

BRNO CHYSTÁ K DALŠÍMU PRODEJI ZATÍM 1300 BYTŮ

Změnami pravidel pronájmu bytů nájemníků v domech v majetku města Brna a zejména změnami seznamů bytových domů, které s těmito pravidly souvisejí, se zabývalo kromě dalšího Zastupitelstvo města Brna.

Seznamy z roku 1996 nastartovaly režim prodeje obecního bytového fondu. Část bydlících měla informaci, že byt, ve kterém žije, město prodávat nebude a druhá se měla připravovat na koupi bytu do vlastnictví. Zvedla se ale velká vlna zájmu nájemníků v bytech, které si chce Brno ponechat jako sociální, startovací a jiné, o jejich koupi do vlastnictví. Město musí na tuto poptávku nějak reagovat.

»Jeden ze způsobů řešení je ten, že město vezme na vědomí zákon o jedno-

stranném zvyšování nájemného, který od příštího roku přestane platit a nájemné se bude tvořit dohodou. Rozpory v případě nedohody má řešit soud,« uvedl předseda jihomoravské krajské organizace Sdružení nájemníků **Pavel Březa**. Ministerstvo pro místní rozvoj prosazuje myšlenku, že ceny bude určovat v jednotlivých lokalitách ČR cenová mapa nájemného. Avšak cenové mapy si utvořila jen některá města. Brno se musí připravit na to, aby definovalo svoji filozofii nájemného bydlení v obecních bytových domech a cenovou stránku toho, co vlastně chce.

Podle brněnského městského zastupitele za KSČM **Březy** k základním důvodům velké poptávky po koupi městských bytů patří obava, že cenový růst

nájemného může přesáhnout finanční možnosti dosavadních nájemníků. Ti se domnívají, že individuální správa bytu či koupené části bytového domu bude levnější, než dosavadní hromadné kolektivní správcování. To je nelogické a vypovídá to o nepořádku v této věci. Vypadá to, jakoby obce a soukromí vlastníci bytového fondu poskytovali vlastněné byty nájemníkům ve smyslu hotelovou službu, ovšem bez snídaně.

Zatím cenovou politiku určuje každá z 29 městských částí Brna zvlášť, někdy i svévolně a nekorektně. Samospráva města tedy musí stanovit jak dál. Momentálně je v Brně určeno k příštímu prodeji dalších 1300 městských bytů.

(vž)

Poplatek za popelnice Brno zvýší

Zvýšení ročního poplatku za svoz a zpracování komunálního odpadu z dosavadní pětistovky o 200 Kč, 300 Kč a nebo rovnou o 500 Kč na každého obyvatele ve městě budou řešit brněnské radní.

Dosavadní náklady jsou asi 830 korun na osobu za rok. Bude na rozhodnutí vedení radnice, co z této sumy budou platit občané a co zůstane na bedrech rozpočtu města z peněz daňových poplatníků. Dvě třetiny všech plateb z očekávaných 180 milionů Kč přichází do kasy města podle dobrého českého zvyku na poslední chvíli koncem května. Kdo se s touto zákonnou povinností nevyrovná, čeká jej úřední upozornění na prodloužení, navyšování poplatku na několikrát násobek s pokutou až po návštěvu exekutora v domácnosti.

Správce daně vede v rámci přenesené působnosti exekuční řízení na důchody, sociální dávky, mzdy, účty a podává návrhy na výkon rozhodnutí prodejem movitých věcí k městskému soudu, stejně jako přihlášky do insolvenčního řízení ke krajskému soudu. Každoročně dělá v Brně až 10 000 exekucí s přínosem do pěti milionů Kč. Poplatníkovi se navyšuje nedoplatek o několikatisícové exekuční náklady. (vž)

Čtvrtý zchátralý činžák prošel rekonstrukcí

Čtvrtý bytový dům v brněnské problémové zóně sociálně vyloučených obyvatel, zvané Bronx, ve Francouzské ulici 64 prošel rekonstrukcí.

»Pilotními projekty regenerace bytového fondu v rámci projektu IPRM jsou regenerace 11 vybraných obecních bytových domů. Čtyři z nich jsou již zkolaudovány, další tři (Bratislavská 62, Francouzská 20 a Přadlácká 9) jsou ve výstavbě, u dalších čtyř se připravuje projektová dokumentace,« uvedl náměstek primátora města Brna **Oliver Pospíšil**.

Nově omlazený bytový dům na ve Francouzské 64 byl postaven kolem roku 1888. Tvoří jej dvě uliční křídla, která vytváří nároží ulic Francouzská a Hvězdová. Částečně podsklepený dům s pavlačemi disponoval původně v 1. podlaží nebytovými prostory a ve 2. podlaží byly čtyři bytové jednotky. Dispozičními úpravami v současných dvou podlažích vzniká šest bytových jednotek se samostatným hygienickým zařízením a v nástavbě šest nových bytových jednotek. Je tam i byt domovníka, který má dohlížet na provoz domu a veřejný pořádek.

V rekonstrukci za skoro 19 milionů Kč byla odstraněna z domu zemní vlhkost, vybudována nástavba, zateplení dostaly dvorní fasády a nástavby. Nové jsou pavlače, okna, dveře, rozvody elektřiny, kanalizace, vody a vytápění.

(vž)

MALÁ ZAMYŠLENÍ ALEŠE RŮČKY

ZNOVU O PŘIJÍMÁNÍ NOVÝCH ČLENŮ

Milý čtenáři, velice mne trápí již dlouhodobý jev, totiž neustálý úbytek členské základny, který se nebojím nazvat pravým jménem. Ano, naše strana skutečně vymírá. A my máme nejvyšší čas postavit se této skutečnosti čelem.

Uvedu jen některá čísla. V kraji bylo v loňském roce přijato 72 členů, v Brně 32. Od VČS v r. 2009 bylo v Brně přijato 42 členů, stranu však opustilo 263 členů. To znamená, že pokud bychom chtěli zastavit pokles členské základny, museli bychom k těm 42 členům přijmout dalších 221. Městský výbor se na svém květnovém jednání vývojem členské základny zabýval. Dle provedené analýzy by počet členů v Brně měl v roce 2014 klesnout na 1319 a v r. 2018 na pouhých 930 (tj. více než o třetinu oproti současnému stavu – 1562). Ročně je přitom počítáno s přijetím 25 – 30 nových členů ročně. Nevím, jak se na to díváš Ty, ale mně se tak nějak nechce s tímto výhledem smířit.

Co však proti takovému trendu dělat?

Usnesení k práci s členskou základnou na jednáních základních organizací, městského výboru, až po ta sjezdová, jsou jistě důležitá a potřebná, a i já pro ně zvednu ruku. Nejsou však samospatitelná. A usnesení, která nejsou naplňována konkrétní každodenní (a to zdůrazňuji) prací, nic neřeší. A za zcela zbytečná považuji usnesení VČS typu – každoročně přijmout alespoň 1 člena. Připadá mi, jako bychom je přijímali jen proto, abychom si za rok zdůvodnili, proč se nám to nepodařilo. To si přece nemusíme ukládat. My prostě musíme nové členy přijímat. Nemohu se jen tak smířit s tím, že budeme ročně v Brně přijímat 25 – 30 nových členů, a tím pouze (a velice mírně) zpomalovat jejich přirozený úbytek.

Možná si teď říkáš – to je hezké, jak to píšeš, hezky se to čte, ale ono to není tak jednoduché. Promiňte, ale často mi připadá, že dnes nejlépe umíme zdůvodňovat jak a proč, to či ono, nejde. Upustíme už od této praxe a začneme konkrétně pracovat. Nemám příliš rád slovní spojení – poctivá každodenní

mravenčí práce. Ale sem se to hodí. Tvrdím to jako místopředseda ZO, která loni přijala 5 nových členů, v letošním roce na dvou ČS další 2 členy, na příští červnové schůzi chceme přijmout 3 členy. Proč se nám to daří? Možná proto, že se nemusíme zabývat kontrolou usnesení typu „přijmout každoročně jednoho člena“, protože taková usnesení nemáme.

Samozejmě, že co organizace, to jiné podmínky. Kdo mne lépe zná nebo četl mé poslední příspěvky do Echa, tak ví, že náš recept zní – mluvit s lidmi. Mluvit s lidmi v práci – s pracujícími, s mladými pracujícími. Nebýt k nim přezíravými, ale chápajícími jejich problémy a starosti. To je, dle zkušeností naší ZO, jedna z cest k zastavení poklesu členské základny. Přestaňme se bát mluvit s lidmi – a, pokud je to nutné jít i do střetu. A když nezískáme nového člena, získáme třeba alespoň nového voliče.

S otázkou členské základny souvisí i rovněž potřeba konkrétně se zamyslet nad naší prací s mládeží a mladými členy. V podstatě objektivně jsme za uplynulých 22 let ztratili možnost působit na mládež a ztratili tak jednu celou generaci. A jako bychom za ty roky přestali mladým rozumět, přestali umět s nimi pracovat. Tady je před námi obrovská výzva. Musíme se rozhodnout, zda máme komisi mládeže nebo komisi pro práci s mládeží. Rozdíl není ani tak v názvu, jako v obsahu. Obsah nám určuje formy naší práce. Záleží pak na nás, zda zvolíme takové formy, které přinesou očekávané výsledky. Námety, jak pracovat s mladými komunisty, jsou. Je třeba se nad nimi seriózně zamyslet, poradit se, vyzkoušet jejich účinnost a zavést je do každodenní praxe. Prostě uplatnit kolektivní rozum a zkušenosti. Pak se nám bude dařit vychovávat a připravovat své nástupce, funkcionáře, zastupitele, poslance i senátory.

Na závěr optimistickou poznámku – od konference se jen na městský výbor obrátilo ať osobně, mailem či prostřednictvím elektronické přihlášky již 19 zájemců o členství v KSČM.

O NEROZHODNUTÝCH VOLIČÍCH

Na téma nerozhodnutých voličů jsem se rozhodl napsat, když jsem hovořil s jednou svou kamarádkou, matkou čtyř dětí. Není důležité, že není členkou strany (žádné). Pro toto zamyšlení je důležité, že zásadně nechce jít k volbám. Argument má jednoduchý – k volbám by šla jen tehdy, kdyby to zajistilo, aby se její děti měly líp. A to jí žádná strana dnes nezaručí, účastnit se voleb tedy nemá smysl.

Pochopitelně jsme spolu na toto téma hovořili, a já jsem si uvědomil, že takových lidí s upřímnou vírou, že tento argument je jediný správný je mnohem víc. A podle mého názoru jich ještě mnohem víc přibude v souvislosti s aférou dr. Ratha. Lidé přestávají ve stále větším měřítku věřit politikům, věřit programům jednotlivých stran.

Myslím, že současné politické strany mají dnes pouze své „skalní“ voliče. Je tedy naprosto pochopitelné, že všechny strany budou všemožně lákat ty nerozhodnuté občany, nebo ty, kteří přímo odmítají voleb se zúčastnit. Sebe nemusíme přesvědčovat, že KSČM je jediná strana, která nemá žádné problémy a nic společného s nejrůznějšími politickými a hospodářskými aférami naší současné společnosti. A že při prosazování svého programu ani mýt nebude. Ne všichni voliči nám to vždy věří, často už proto, že nechtějí. Asi Tě, vážený čtenáři, bude zajímat, co jsem tehdy své kamarádce řekl.

Ujistil jsem ji, že v této republice neexistuje žádná strana, která by jí zaručila, že se její děti budou mít líp, i když jí to představitelé některých stran s drzostí sobě vlastní, budou zcela vážně slibo-

vat. Zodpovědní rodiče mají dnes vskutku jen málo možností, jak zajistit pro své děti lepší budoucnost. Ono to totiž vyžaduje zajistit, aby tuto republiku zodpovědně řídili zodpovědní lidé, kterým záleží na tom, jaké podmínky pro život příští generaci zajistí. A zajistit do vedení státu takové lidi lze jen ve volbách. To znamená, v první řadě se voleb opravdu zúčastnit. Vlastní účast ve volbách je tedy prvotním předpokladem pro změnu. Neméně důležité je vědět, koho volit. Zde se musí člověk rozhodnout – pravici, levici nebo nějaký střed? Pokud jde voliči o přijatelnou alternativu budoucnosti svých dětí, nezbyvá mu než volit některou z levicových stran. Tolik obecně.

A konkrétně? Řekli jsme si toho s kamarádkou mnohem víc a jsem přesvědčen, že bude volit zodpovědně kandidáty uvedené na kandidátce KSČM.

JAK DÁL SE SJEZDOVÝMI DOKUMENTY?

Vladimír ŠAUR

Osmý sjezd strany schválil celkem deset dokumentů, z toho pět zpráv, dva statuty komise revizní a komise rozhodčí, ale hlavně obsahový dokument „**Hlavní úkoly a zaměření práce po sjezdu**“, změny stanov a výzvu občanům ČR. Dále vzal na vědomí dokument „*Socialismus v 21. století*“ s tím, že jej pokládá za otevřený pro další teoretickou práci strany. K tomuto dokumentu ukládá kolektivu zpracovatelů věnovat se více analýze vyhodnocení příčin porážky socialismu, přiblížit socialistickou perspektivu veřejnosti, získat pro další práci novou generaci odborníků a zpracovat myšlenky týkající se podmínek přechodu k socialismu. – K tomu všemu je třeba říci něco důležitého.

Strana nechce odkývávání hotových směrnic a nežádá od svých členů, aby jen poslušně plnili, co se jim uloží. Je žádoucí, abychom my všichni pomohli svými zkušenostmi k obnově a rozvíjení toho, co straně a společnosti v minulosti prospělo, a zabránili opakování chyb minulosti, hlavně těch chyb, které připravily porážku socialismu. Bylo by mylné domnívat se, že o osudu socialismu na konci osmdesátých let rozhodl „někdo nahoře“, např. z okruhu Gorbačova či Jakeše. Hodně nadělala pasivita a hlavně mlčení ke skutečnostem, které byly v rozporu se zásadami socialismu a šířily se jako nešvary. Například vyřazování části občanů z rozhodovacího procesu na úrovni pracovišť i větších celků. Ano, některá usnesení ÚV KSČ v době po prověrkách 1970 nepřipouštěla diskusi

a spolupráci části veřejnosti na díle socialismu, měla snahu vytvářet z aparátu KSČ uzavřenou skupinu „*lepších lidí*“, kteří všemu nejlépe rozumějí a vědí lépe než ostatní, co je třeba dělat. To vedlo k pocitu, že se u nás vede třídní boj „*proletariát kontra sekretariát*“, zvláště když se v okresních městech buďtovala nákladná sídla stranických rezidencí, zatímco školy, nemocnice či kulturní zařízení musely počkat (např. brněnská Státní vědecká knihovna měla stát na místě „*Bílého domu*“ a musela se spokojit s umístěním fondů ve více, i mimobrněnských odlehčovacích skladištích).

Základní zásadou socialismu je „*každý podle svých schopností, každému podle jeho práce*“. Není pochyb, že režim do roku 1989 byl realizací tohoto principu blíže než režim současný především proto, že nebyla nezaměstnanost v dnešním rozsahu. Ale nebyl bez chyb právě v důsledku přehmatů při pohovorech. Mnoho lidí, odhaduje se kolem 100 000, podle svých schopností pracovat nesmělo, protože zastávali názory oponující některým stranickým aparátníkům; byla jim zajištěna „*nějaká*“ práce, ale zdaleka to nebyla práce podle jejich schopností. Dosáhnout optima tu není v žádné společnosti lehké, zvláště když získání kvalifikace trvá více let a během nich se požadavky na počty pracovníků v každé profesi mění. Co však dosáhnout jde, je stimulování lidí k profesní přípravě směrem, kde se mohou v povolání uplatnit. To dnes není; stát se „*chlubí*“ tím, že každý se může vzdělávat, v čem chce (po zaplacení zápisného či školného a dalších poplatků), ale po získání kvalifikace „*ať se každý sám o sebe postará*“. Důsledek: absolvent vysoké školy nechť dělá kopáče, pokud vůbec nějakou práci sežene. To je zcela v rozporu s hlavním principem socialismu a my proti tomu bojujeme. Přestavět dnešní společenský systém v socialistický není vůbec jednoduché a nelze se divit, že úvahy, jak to udělat, trvají už od 6. sjezdu. Netvrdíme, že toto řešit je „*úkol jen pro odborníky*“. Myšlení bolí (to říkal už Masaryk) a správně to vymyslet je úkolem pro celou společnost. Nebudme proto líní myslet; každý rozumný názor může pomoci, každá konkrétní skutečnost může být kamínkem do mozaiky hodnocení minulé skutečnosti se snahou o socialismus.

Připomínáme si vývoj k rozdělení Československa před 20 lety

Ve dnech 5. - 6. června 1992 proběhly volby do Federálního shromáždění ČSFR, České národní rady a Slovenské národní rady (FS, ČNR a SNR). V České republice zvítězila koalice ODS s Křesťanskodemokratickou stranou, na Slovensku Hnutí za demokratické Slovensko (HZDS). **7. června** prezident Václav Havel pověřil V. Klause sestavením nové federální vlády. Vládu nešlo sestavit bez HZDS, proto došlo **8. června** k jednání představitelů ODS a HZDS v Brně. HZDS předložila návrh konfederace dvou republik jako dvou samostatných subjektů mezinárodního práva s vlastním diplomatickým zastoupením, dvou emisních bank se společnou měnou. ODS označila návrh za nepřijatelný, ústřední vláda by neměla vliv na vývoj na Slovensku, mohlo by dojít k ekonomickému chaosu. Při jednáních **11. a 17. června** v Praze se ukázalo, že fede-

race je neudržitelná. Proto Václav Klaus odmítl funkci předsedy federální vlády a došlo k dohodě s Vladimírem Mečiarrem o sestavení federální vlády s omezeným časovým mandátem. Při dalším jednání **19. června** v Bratislavě obě strany zjistily neslučitelnost svých programů a ráno **20. června** byla uzavřena dohoda o zániku ČSFR. Federální vláda jmenovaná **2. července** v čele s Janem Stráským byla bez vlivu na další vývoj, hlavní agenda se přesunula do národních vlád v čele s V. Klausem (**od 2. července**) a Vl. Mečiarrem (**od 24. června**), tak, jak byli jmenováni ČNR a SNR.

3. července nebyl V. Havel zvolen do funkce prezidenta, poněvadž ho HZDS odmítla podpořit. **17. července** SNR schválila Deklaraci svrchovanosti Slovenska. **20. července** V. Havel rezignoval na prezidentskou funkci. Stát zůstal bez prezidenta, poněvadž volby **16.**

a 30. července byly neúspěšné. Při jednáních ODS a HZDS **22. - 23. července** v Bratislavě došlo k dohodě, že obě strany prosadí ve FS ČSFR zákony o způsobu zániku federace a při jednání V. Klause a Vl. Mečiara **26. srpna** ve Vile Tugendhat došlo k dohodě o časovém rozdělení ČSFR na 2 samostatné státy.

Od těchto událostí uplynulo 20 let. Vyrosla již nová generace v obou státech.

Karel JANIŠ

K rozdělení došlo přes odpor občanů v obou republikách, kterého se brněňští komunisté i Echo aktivně zúčastnili. Připomínkou je i básnička neznámého autora.

Přednost

*Totalitní republika
nebyla snad skvělá.
Jednu přednost ale měla:
byla totiž celá.*

1. června 2011 byl ve Štětí na Litoměřicku promítnut nový český film LIDICE, protože se v okolí města natáčel. Film vznikl podle scénáře původně nazvaného NOKTURNO spisovatele a historika Zdeňka Mahlera (1928). Tento knižní příběh byl oceněn Českým lvem v roce 2007 jako nejlepší nezrealizovaný filmový scénář. Třebaže se jednalo o mimořádný filmový námět, cesta k jeho realizaci byla trnitá. Několik českých společností, štedrost Prahy, Kladna, Lidic i Liberce a Opavy i jednotlivců přispělo financemi.

Scénář kombinuje několik příběhů odehrávajících se na pozadí vypálení Lidic 10. června 1942. Všeobecně je známý obsah dopisu, který se stal záminkou pro nacistickou operaci, i když šlo ve skutečnosti o lež maskující nevěru. Méně a téměř zcela neznámý je příběh rodiny, v níž otec v hádce zabije svého syna a je za to odsouzen. Pobytem ve vězení si paradoxně zachrání život a jako jediný lidický muž přežije. Když se po válce vrátí domů, čeká ho holá pláň a s vizitkou vraha syna ho v životě očekávají – pohrdání lidmi z Lidic a vlastní výčitky. Tuto roli ve filmu sehrál Karel Roden. Rozšířenou variantu příběhu vydal letos v nakladatelství Jota, s. r. o., Zdeněk Mahler pod názvem Muž, který přežil Lidice.

Když kardinál Dominik Duka se podíval na film Lidice, uvědomil si, že podobný příběh zná i on. Už v roce 1990 hovořil s vojákem německé armády, který se podílel na vyhlazení Lidic. Po vypálení vesnice tento voják – Rakušan Josef Prinzenstein – prohledával s ostatními celé místo. S kamarádem viděl utíkat muže a ženu, plakali, něco říkali česky a nerozuměli jim. Rozhodli se být milosrdní a nechali je projít. Dvojice se ukrývala na faře ve sklepě a na jejich záchraně se pravděpodobně podílel farář Lidic P. Josef Štemberka. Tento čin měl tragickou dohru – Rakušan prožil zbytek války ve vězení a jeho kamarád byl zastřelen. Historik Eduard Stehlík s německým kolegou hledá písemný záznam o rozsudku, kterým byla oba vojáci odsouzeni. Zároveň se chystá kontaktovat dceru oné prchající dvo-

jice, která hraje v příběhu hlavní roli. K této informaci v Katolickém týdeníku č. 11/2012 je uvedeno, že lidický farář pomohl lidickým mužům před popravou k jejich duševní vyrovnanosti – společně se pomodlili a k popravci četě odcházeli muži klidně, zpřímá a statečně. Kardinál Duka uvedl, že církev zvaží, zda by P. Štemberka neměl být za své činy prohlášen za blahoslaveného.

LIDICE PO 70 LETECH – NOVÉ INFORMACE

Karel JANIŠ

Lidické děti.

Foto Tibor DÁVID

Loni na jaře přijel do sídla Reinharda Heydricha – Panenských Břežan – Heydrichův mladší syn Heider (nar. 28. 12. 1934, vyučený mechanik, absolvent odborné průmyslové školy a inženýrství, uznávaný odborník v leteckém průmyslu), aby si připomněl dopravní nehodu, při níž zahynul jeho starší bratr Klaus (nar. 17. 6. 1933) a místo v zámeckém parku, kde byl pohřben. Od podzimu 2010 byl ve styku s badatelem Jaroslavem Čvančarou, který zjistil, že paní Helena Vovsová (pomáhala židovským vězňům, kteří na zámku v Břežanech za války pracovali) zná přesné místo v parku, kde byl bratr Klaus po smrti pohřben.

Týdeník Reflex č. 43 z 27. 10. 2011 uveřejnil obsáhlý rozhovor s Heiderem Heydrichem. Řekl, že do Břežan přijeli na Velikonoce 1942, bylo mu sedm, bratři devět a sestra tři roky. Kamarádili se synem polesného, komunika- ce ale vážla, jelikož neuměli česky, s dalšími německými dětmi z Břežan měli svého učitele. V průběhu dne jim matka řekla o atentátu a později pochopili, že jsou bez otce, matka byla

navíc těhotná. Na události po atentátu neměl vliv ani otec, ani matka, která mu dlouho poté řekla, že otci záleželo na tom, aby se upustilo od aktů pomsty, za níž byly odpovědné jiné osoby. V Břežanech se cítil s bratrem velmi dobře a o to víc ho zasáhla bratrova náhlá smrt 24. října 1942. Mrzí ho, že se dodnes nenaučil česky. 18. dubna 1945 odjeli z Břežan na ostrov Fehmarn, kde se matka Mathilde Lina von Ostenová narodila (14. 6. 1911 – 14. 8. 1985 – studia na odborné dívčí škole nedokončila, 26. 12. 1931 se provdala za Reinharda Heydricha, kromě dvou synů měli ještě dvě dcery: Silke nar. 9. 4. 1939 a Marte 23. 7. 1942. Silke vystudovala zpěv a účinkovala v divadle, Marte vedla módní salón, matka vedla prázdninový penzion a v roce 1965 se s ní oženil ředitel Národního divadla v Helsinkách Mauno Manninen – podle údajů v Reflexu č. 43).

V průběhu let se Heider Heydrich naučil přísně rozlišovat mezi otcem coby soukromou a oficiální osobou. K poznání, jakou krvavou stopu u nás zanechal, ho

přivedl dlouhý proces učení a poznání, četba mnoha knih a návštěv míst koncentračních táborů v Německu a Polsku, včetně dvojí návštěvy krypty v Resslově ulici. Když sleduje politické dění ve světě, má dojem, že se lidstvo ze zločinů třetí říše bohužel poučilo jen málo. Je potřeba vždy a všude stavět do popředí člověka a odmítat jakékoli ideologie. Na začátku 90. let se připojil k soukromé iniciativě na pomoc Polsku, 85 velkých nákladních aut dovezlo léky a zdravotnický materiál do nemocnic a potraviny do domovů pro děti a pro důchodce. Jeho tématem je nyní ochrana sociálních práv.

Soukromý badatel a publicista Jaroslav Čvančara v doprovodném článku uvedl, že mladší syn Reinharda Heydricha se jako dítě stal svědkem, nikoli aktérem dramatu novodobé česko-německé historie a je rád, že se rozhodl promluvit.

V poznání naší minulosti došlo k významnému posunu – do její celkové mozaiky přibýlo několik kaménků. Přispívá k tomu i nekonečný seriál na ČT 2.

Z DĚJIN PARTYZÁNSKÉ DRUŽINY JOSEFA HYBEŠE

Publikace Jiřího Lysáka je věnována vzniku a působení této významné partyzánské jednotky na Moravsko-krumlovsku, Ivančicku, Oslavansku a Mohelensku. Autor jako člen a její dějepisec více jak padesát let shromažďoval a vyhodnocoval jemu dostupné historické dokumenty, vzpomínky bojovníků, zprávy četnických stanic, úřadů okupantů, soudních spisů, výpovědi gestapáků, údaje z materiálů Partyzánské družiny. Vyhodnotit a zpracovat velké množství takto shromážděných materiálů si vyžádalo mnoho let usilovné práce.

Vlastnímu založení družiny v Moravském Krumlově 14. října 1944 z levicové ilegální organizace, v jejímž čele byli členové KSČ Antonín Řepka, Vilém Rozmarin, Jakub Jiříkovský, František Dvořák a další, předchází kapitoly o poměrech ve městě za 1. republiky i po Mnichovu, o českém vlasteneckém

odporu, odbojové činnosti a o cestě k přechodu k partyzánským formám boje. Následují kapitoly o bojovém působení družiny včetně součinnosti s 13. gardovou Rovenskou jezdeckou divizí genmjr. G. A. Bělousova, informace o cestě delegace do Košic a o akci Džbánice – v této obci se ukrývaly manželka a dcera gen. Ludvíka Svobody před gestapem. Kapitola 'Od nacistace

k odsunu jihomoravských Němců' zasazuje vznik a působení družiny do potřebných souvislostí válečných událostí. Nechybí životopisy zakladatelů družiny a údaje o počtech a zbraních družiny: k 5. květnu 1945 bylo evidováno 53 jednotek, 1991 mužů a velké množství zbraní.

Publikace Jiřího Lysáka přináší objektivní pohled na vznik a působení Partyzánské družiny Josefa Hybeše, vyvrací poválečné nepravdy o ní a o jejím veliteli, je pádnou odpovědí současným padělatelům naší minulosti, kteří bagatelizují nebo mlčí o zverstvech nacistů u nás za války i o rozhodujícím podílu vojsk čtyř ukrajinských frontů při našem osvobození z nacistické okupace. Je i vzorným příkladem pro zpracování dané problematiky způsobem zpracování, uvedením dějů do širších souvislostí i bohatým poznámkovým aparátem.

Karel JANIŠ

Za velitelem partyzánů D. B. Murzinem

S časovým zpožděním přišla zpráva, že 9. února 2012 zemřel v baškirské Ufě někdejší velitel 1. československé partyzánské brigády Jana Žižky Dajan Bajanovič Murzin. Narodil se 20. ledna 1921 ve vesnici Staré Balkyly v Baškirské autonomní republice. Za války byl partyzánem v týlu fronty v Litvě a v Moldavsku. Byl členem výsadku, který ve dvou skupinách 21. a 30. srpna 1944 seskočil na základnu 1. partyzánské brigády M. R. Štefánika. Velitelem 21 členné skupiny byl poručík Ján Ušiak a náčelníkem štábu kapitán Rudé armády D. B. Murzin. Po bojích s nacisty u Strečna a Vrútek byla už početnější jednotka pověřena ukrajinským štábem partyzánského hnutí v Kyjevě probít se na Moravu a rozvíjet tu odbojové hnutí. První skupině v počtu 60 mužů v čele s D. B. Murzinem se podařilo proniknout na Moravu v noci na 29. září, ostatní pronikli do poloviny října. 13 000 mužů v listopadu zahájilo proti partyzánům operaci Tetřev. Při přepadení štábu v Čeladné zahynul velitel Ján Ušiak a D. B. Murzin byl těžce postřelen do nohy. Přežil a stal se velitelem jednotky, která po příchodu našich bojovníků a uprchlých sovětských zajatců se stala brigádou. Takže počátkem roku 1945 už existovaly 4 velké jednotky, které rozvinuly velkou destrukční a bojovnou činnost po celé východní Moravě. K největším úspěchům patří zajetí generálmajora H. von Müllera na zámku v Hošticích

u Kroměříže 19. dubna 1945 a jeho předání do štábu velitele 2. ukrajinského frontu i vypuštění pohonných hmot na nádraží v Morkovicích. Partyzáni se podíleli na osvobození Velehradu, Vizovic a Vsetína počátkem května 1945.

Po válce D. B. Murzin vystudoval práva a stal se ve své vlasti prokurátorem. Na pozvání spolubojovníků navštívil ně-

kolikrát Československo a společně s nimi vzpomínal na válečná léta. Je v paměti nás všech, kteří jsme s ním měli možnost hovořit. Ani po 67 letech nelze na jeho významný podíl na porážce nacismu u nás zapomenout. Vždyť velel jedné z největších a nejpočetnějších partyzánských jednotek na našem území.

Karel JANIŠ

★ ŠLI PŘED NÁMI

Emanuel Klíma

– 110. výročí narození

Narodil se 17. května 1902 v početné rodině truhláře v Napajedlech. Po studiu na učitelském ústavu v Kroměříži učil v Brumově u Uherského Brodu a v Ostravě. V roce 1923 vstoupil do KSČ a stal se tajemníkem KSČ v Užhorodě, Mukačevě, v roce 1929 na V. sjezdu KSČ členem ÚV KSČ, v roce 1935 poslancem Národního shromáždění a současně tajemníkem KV KSČ v Brně. Byl řečníkem na mnoha schůzích, autorem článků ve stranickém tisku, spoluorganizátorem protifašistických akcí.

Po Mnichovu Emanuel Klíma jako člen 1. ilegálního ústředního vedení KSČ organizoval ilegální činnost KSČ, vydávání Dějin VKS(b), psal do ilegálního Rudého práva. Po zatčení 13. února 1941 volil k ulehčení situace spolubojovníků o den později dobrovolný odchod ze světa.

Miloš Krásný

– 70. výročí smrti

Narodil se 1. listopadu 1909 v rodině českého krejčovského dělníka v Berlíně. Po otcově smrti v roce 1919 se rodina přestěhovala do Mnichova Hradiště. Vyučil se krejčím a aktivně působil ve Svazu komunistické mládeže v Praze. Po rozpuštění této organizace již jako člen KSČ v roce 1936 byl u vzniku Svazu mladých a byl jedním z jeho nejaktivnějších členů v celostátním měřítku i v Brně.

Miloš Krásný byl u vzniku Národního hnutí pracující mládeže po Mnichovu a po jejím rozbití gestapem Komunistického svazu mládež generace. Jedna z jeho prvních schůzek se konala v chatě na Kníničské přehradě. Od března 1941 byl v čele této organizace a od června 1941 byl členem 2. ilegálního ústředního vedení KSČ. Po zatčení 27. října 1941 a krutých výsledcích byl 30. května 1942 popraven v Praze-Kobylisích, bylo mu pouhých 33 let.

Rostoucí preference KSČM v průzkumech agentur vyvolaly v médiích nebývalý ohlas. Zejména televizní „vládní trubači“ Drtinová, Veselovský, Takáč znervózňeli a dostali třesavku, co s nimi bude po vítězství ČSSD ve sněmovních volbách. Proto se vyptávají, s kým půjde ČSSD do koalice – s KSČM? Vyslovují se i publicisté a novináři. Strašidlo komunismu, spíš komunistů, je na pořadu dne!

SPOLU A (NE)CHUTNĚ. Je komentář v Lidových novinách 23. dubna 2012. Brněnský politolog Stanislav Balík nakupil spoustu slov plných obav z možné společné vlády sociálních demokratů s komunisty, i když prý existuje bohumínské usnesení sjezdu ČSSD z roku 1995... i vysněná menšinová vláda s exkluzivní podporou KSČM, maskovanou slovy o podpoře napříč spektrem, je porušením tohoto usnesení. Překazit by to mohla snad jen koalice sociálních demokratů s TOP 09 pro společný postoj k současné podobě Evropské unie... v tomto ohledu se ČSSD a KSČM rozcházejí zásadně. Nicméně společné vládě těchto stran se dřív nebo později nevyhneme. Proto autor komentáře varuje: můžeme pochybovat o tom, zda komunisté nepředstavují bezpečnostní riziko. Nad vazbami mnoha jejich členů a potenciálních kádrů pro náměstkovské a ředitelské posty v exekutivě na někdejší KGB nelze jednoduše mávnout rukou... máme snad dostatečně pevný, odolný a nezávislý systém bezpečnostních prověrek. Je-li tato naděje lichá, pak Putin s námi. Iluze nemusíme mít ani o jejich postoji k NATO a o tom, jaký typ „odborníků“ by nás v těchto strukturách reprezentoval, pokud by na to měla strana vliv... Přesto prý může mít jejich vládní angažmá jeden pozitivní vliv: může výrazně otupit potenciál komunistů jako protestní strany... někteří jejich představitelé podlehnou lákadlům moci a z mesiášů slibujících spasit svět bude obyčejná ušpiněná strana... V závěru komentáře autor připomíná, že střídání vládnoucích elit k demokracii neodmyslitelně patří. (V ČSSD převládá touha po koalici s lidovci a zelenými, pokud ve volbách uspějí.)

RADEŽI BÁRTU NEŽ KOMUNISTY. Redaktor Mladé fronty DNES Jaroslav Kmenta tak uvedl svůj článek v deníku 23. dubna 2012. Autor několika obsáhlých článků a knihy o Vítu Bártovi připomněl věčně vydírání věvěček, případy Barty a Béma trvajících na poslaneckých mandátech, Alexandra

Vondry neodstupujícího z vlády, přeběhlivci Karolíny Peake. Vzpomíná na podobné vydírání lidovců z 90. let, na případy přeběhlíků Wagnera, Teplíka, Pohanky, Melčáka, na bytový skandál Stanislava Grosse. Je prý to stále stejné a pořád dokola. Jsme až po uši v bahně. Autor článku pokračuje: Ale pozor – POŘÁD JE TO LEPŠÍ, NEŽ ABYCHOM TU MĚLI KOMUNISTY. (Tedy raději bahno než komunisty – to je logika antikomunisty!) Při pohledu na poslední průzkum – 20 % by volilo komunisty – se mu udělalo zle... Prý zlobíme-li se na Janouška, který má v cizině miliardy na účtech a na Bártu, že si chtěl privatizovat veřejnou moc, pozastavujeme se i nad

STŘÍPKY O STRAŠIDLECH

tím, proč tu chce 20 % lidí uložit komunistům téměř 100 milionů ze státního rozpočtu na účty... obojí peníze nepřináší společnosti nic dobrého. Má prý cenu volit demokratické strany, z nichž se vyklubou Janouškové, Dalíci, Bártové či Grosseové? Prý ano, je lepší mít nedokonalou demokracii než to, co nám bude připomínat dobu nesvobody a totality. Autor klidně snese ještě jednoho Víta Bártu se všemi obstrukcemi a šílenostmi, protože věří, že ti, co přijdou po něm, už snad pochopí, že politika není byznys. (Ve společnosti, v níž vládnou peníze, nelze věřit v ne-Barty, spíš naopak, objeví se ještě horší případy!)

PAN FILIP A DOKTOR GREBENÍČEK. Komentátor Mladé fronty DNES Martin Komárek v deníku 3. května 2012 uvedl, že komunisté mají dvě tváře, jednu vpředu – rádoby státotvorné projevy pana doktora Filipa – a druhou vzadu – neostalinské výlevy soudruhy doktora Grebeníčka. Bez toho prvního by už byla strana zakázána, bez toho druhého by od ní odešli věrní voliči – ti, kteří milovali nedostatek toaletního papíru, povinné oslavy vraha Lenina, ostatné dráty, poukázky na auta a věznění za názor, protože nemuseli myslet, starat se, pracovat a měli se vcelku dobře (zřejmě by s ním jeho vlastní otec – Valtr Komárek – těžko souhlasil). Nevybere-li Nečasova vláda zatáčku kolem církevních restitucí, budeme mít tyto lidi znovu u moci... bude zavedena řada věcí, které se docentu Grebeníčkovi a jeho obdivovatelům líbí a které omezují svobodu (také má třesavku a straší kolemjdoucí). Už dnes by si ti Holešovští, zelení, altisté, piráti, od-

boráři měli uvědomit, že mluví jako Grebeníček a pomáhají mu k moci. (Ti všichni jsou u něho na indexu a čtenářům s nabitými peněženkami vzkažuje: Mějte se na pozoru!)

DRAŽÍ ČEŠI, BOJKOTUJTE ALEXANDROVCE. Vyzval nás v besedě v Lidových novinách 28. dubna 2012 bývalý komentátor Svobodné Evropy Lev Roitman. Uniformy, které mají na sobě, jsou tytéž plukovnícké, ve kterých nás okupovala sovětská armáda v roce 1968, prezentují se jako pokračovatelé tradic Rudé armády, do nichž patří vítězství ve 2. světové válce, ale i intervence v Maďarsku, v Československu, vpád do Afghánistánu i do Gruzie, není to jen armádní soubor, ale i vyjádření nostalgické touhy po imperiální velikosti (tou smí být obdařeny pouze Spojené státy americké).

REVOLUCE SKONČILA, ZAPOMEŇTE. V článku v Lidových novinách 12. května 2012 literární historik Martin C. Putna uvedl, že vše proběhlo dle zvyklostí ruského autoritářského státu s využitím POSTSOVĚTSKÉ-NEOSOVĚTSKÉ rétoriky. Prvního, sedmého i devátého Moskva viděla monstrózní a hlučné masové akce, ta prostřední oslavovala návrat staronového vládce do Kremlu, šestého a sedmého policejní těžkooděnci rozehnali skupiny lidí s nápisem „Za Rusko bez Putina“. Je zřetelné, co bude dál, putinovská mašinérie udělá vše, aby Rusko uvedla do NEOSOVĚTSKÉHO BEZČASÍ, které se bude lišit od POZDŇOSOVĚTSKÉHO, BREŽŇEVOVSKÉHO v jednom – dokáže zajistit konzum... (na pojmech si dal tento NOVOSTUDENOVÁLEČNÍK záležet). Putinův režim v Rusku se týká i Prahy, systematicky pracuje, aby učinil z Prahy opěrný bod mocenského návratu do střední Evropy... v ruském prostředí existuje trvalá fascinace Prahou coby místem, které je současně „daleko“ na Západě a současně „blízko“ ve slovanském jazykovém areálu a v odedáváném ambitu ruských velmocenských ambicí... místem, které má svou „cizí“ středoevropskou komorní krásu a současně „blízkou“ tradici ruské přítomnosti, od Suvorovových vojáků za napoleonských válek přes exulanty za 1. republiky až po „dočasný pobyt“ vojsk sovětských. A navíc – Praha má prezidenta, který je otevřený rusofil. Putinův obdivovatel, shoduje se s ním v negaci k Evropské unii, s ruskými politiky mluví zásadně rusky. (Tolik smrtelných hříchů má náš prezident; hovoří snad Karel Černínský s politiky USA česky?)

kj

ANEBO CO PŘINÁŠÍ DIVADELNÍ A HUDEBNÍ SEZÓNA V LÉTĚ

V Janáčkově divadle proběhne (25. VI.) zahajovací večer festivalu Tanec Brno. Vystoupí soubor 420People s choreografií 14'20'' Jiřího Kyliána, jednoho z největších světových choreografů. Následovat bude choreografie Václava Kuneše, který v Brně představí svou novinku Wind-up. Večer zakončí Pražský Komorní Balet choreografií Mono no aware Hany Turečkové. Lze se tak těšit na to nejlepší ze současného tance.

V Redutě bude druhé představení (26. VI.) s taneční komedií z lázeňského prostředí Perfektní Den aneb Mr. Gluteus Maximus v interpretaci souboru Dot504 Dance Company. Choreografii vytvořila Lenka Vágnerová, držitelka tří nominací na Cenu Thálie.

V Mahenově divadle bude uvedeno (29. VI.) poslední představení s názvem Kdo tančí, nezlobí! Představí taneční umění žáků Baletní školy I. V. Psoty a jejich hostů. Premiéra (22. VI.) snad nejhranější Shakespearovy hry Romeo a Julie navazuje na dramaturgickou linii činohry v uvádění tohoto nejslavnějšího dramatika. Po Richardu III., inscenaci Konec dobrý, všechno dobré, Antoniovi a Kleopatře je Romeo a Julie zaručeným diváckým titulem. Režie je svěřena Martinu Stropnickému, jehož režijní přístup je označován jako neotřelý a navíc jde o stoleté jubileum uvádění Shakespeara na prknech Mahenova divadla. Kulaté výročí zpracovává výstava ve foyeru (31. V. - 30. VI.) zaměřená na vývoj inscenačních postupů u Shakespearovských inscenací na prknech Mahenova divadla. Jde o exkurz do minulosti - jak byl vnímán jevištní prostor prostřednictvím scénografie, jaký byl starobylý způsob líčení a další historické složky divadla.

Městské divadlo na letní scéně Biskupského dvora Moravského zemského muzea premiéruje (23. VI.) velkolepou historickou podívanou, označenou jako Legenda se zpěvy, nazvanou Baron Trenck. Jde, jak název uvádí, o postavu vynikajícího vojáka, dobrodruha a bouřliváka - dítěte doby 18. století a hrdinu kramářských písní i lidové literatury století následujících. Lze očekávat, že režisér a spoluautor Stanislav Slovák se s inscenací vyrovná na své obvyklé profesionální úrovni, a přivede do Moravského zemského muzea nejen muzikálové publikum, ale i hojnost turistů.

Divadlo Bolka Polívky uvede (20. - 29. VII.) IX. ročník Mezinárodního multižánrového workshop festivalu ProART Brno 2012. Jde o spolupráci s Národním divadlem Brno, Městským divadlem Brno, Národním divadlem Praha, Stadionem a Experimentálním prostorem NoD Praha. Festival se skládá ze dvou částí - denních uměleckých workshopů, kde si účastníci navolí svůj osobní program z rozsáhlého rozvrhu lekcí - a z večerních festivalových představení. Festivalu se zúčastní 27 pedagogů z celkem 14 zemí. Z představení to budou (20. VII.) Súfijské tance choreografa Ziya Azazi, jimiž se muslimští mniši přivádějí do náboženské extáze a (28. VII.) taneční představení izraelského souboru Liat Dror Nir Ben Gal Dance Company.

Divadelní studio V uvede (16. VI.) závěrečný večer k ukončení 15. jubilejní sezóny složený z melodií všech inscenací. Diváci jsou vítáni a vstup je volný.

Divadelní svět Brno vstupuje do třetího ročníku. Tradičně ho zahájí Noc kejklířů (8. VI.), která promění Zelný trh a okolí v divadelní jarmark a uzavírá jej opět Slavnost Masek (16. 6.), připomínající svou mimořádnou atmosférou, benátský karneval. Letošní ročník je věnován režisérovi Miloši Formanovi a bude se zabývat fenoménem prolínání divadla a filmu v pohnutých 60. letech a jejich odrazem v umění. Vedle hlavního programu to budou sekce Brno Pride, nabízející setkání s tvorbou osobností spojených s městem Brnem, sekce Máme doma představí tvorbu brněnských divadel, sekce Dokumentární divadlo zdokumentuje stav společnosti. Součástí budou i filmové projekce z tvorby Miloše Formana a dobová hudební produkce. Na scéně brněnských divadel i malých sálů se vystřídají renomované zahraniční soubory: (9. VI.) rus-

ké Divadlo M. Gorkého s divadelní verzí filmu Rocco a jeho bratři, (10. VI.), belgické divadlo SkaGeN s úpravou Döblinova zfilmovaného románu Berlín Alexander Platz, (13. VI.) slovenská Aréna s monologem divadelního ředitele nazvaným Kukura, (14. VI.) Národní divadlo Budapešť věhlasné svým autentickým herectvím se Sperrovými Loveckými scénami z dolního Bavorska a (15. VI.) maďarské Divadlo Jozsefa Katóny s variací na Kafkův Proces nazvanou Semeloumnězmizel sem.

Festival Letní shakespearovské slavnosti Brno 2012 nabídne přehlídku inscenací. Na Špilberku uvidí diváci (20. a 21. VII.) česko-slovenskou premiéru Dva páni z Verony v režii slovenského divadelníka a hudebníka Petera Mankoveckého obsazenou Martinem Zouharem a Zuzanou Norisovou. Richard III. (23. a 24. VII.) v režijním pojetí Martina Huby je obětí krutých dobových mocenských prostředků v podání Jiřího Langmajera a Kláry Issové. Komedií Marná lásky snaha provede (26. a 27. VII.) ostravské divadlo PaS de Théâtre známé svými komedii a Zkrocení zlé ženy (28. a 30. VI.) v režii Daniela Špinara s Taťánou Vilhelmovou bylo nejúspěšnější loňské představení. Festival zakončí po několika sezón pro velký úspěch uváděné (2. - 4. VIII.) Veselé paničky windsorské v režii Jiřího Menzela se Simonou Stašovou, Bolkem Polívkou, Jaroslavem Satoranským a Kühnovým dětským sborem.

Brněnský varhanní festival vstupuje do 32. sezóny, jako jeden z našich nejstarších varhanních festivalů. V kostele sv. Augustina zazní (20. VI.) Bach, a Mendelssohn-Bartoldy v podání loňského doktoranta JAMU Lukáše Hurtíka. Zajímavé bude provedení autora přelomu 19. a 20. století Charlese M. Widora, jehož skladby se provozují na královských svatbách, naposledy loni, při svatbě prince Williama ve Westminsteru. Francouzskou interpretaci Janáčka si bude možné poslechnout (25. VI.) vedle francouzských autorů Pierné a Vierneho v podání Othara Chedvililiho a Holandan Hans Leenders přednese (27. VI.) mistry baroka Bacha a Walthera i romantizmu, jako Mendelssohna-Bartoldiho a Schumanna.

Brněnská Filharmonie uvede 13. mezinárodní hudební festival Špilberk 2012. Zahajovací koncert (11. VIII.) dodrží linii posluchačsky vděčných titulů programem složeným ze Smetanovy Mé vlasti a Dvořákovy Novosvětské pod taktovkou slovenského dirigenta, absolventa JAMU, Ondřeje Olose. Gershwinův Klavírní koncert F dur přednese (14. VIII.), bývalé zázračné dítě a vítěz řady soutěží Tomáš Košárek za řízení Tomáše Netopila a zcela jistě turisty na Špilberk přitáhne (16. VIII.) večer rockových legend v podání (vždy k jednotlivým koncertům se scházející soubor) Metropolitního symfonického orchestru s dirigentem vystupujícím pod pseudonymem Ariell Sharon.

45. mezinárodní mistrovské interpretační kurzy JAMU opět přivedou (2. - 12. VII.) do Brna řadu zájemců o českou interpretační školu v oborech flétna, housle, klavír, komorní hra, viola, violoncello a zpěv. V deseti dnech se brněnské publikum bude moci přesvědčit o interpretačním umu pedagogů zvučných jmen, jako je klavírista Jan Jiraský a flétnista Václav Kunt i účastníků kurzů na řadě koncertů.

21. mezinárodní kytarový festival a kurzy Brno uvede (5. - 11. VIII.) opět to nejlepší co z kytarové interpretace lze v Brně slyšet. Úvodní Večer flamenca (5. VIII.) rozezná Špilberk rytmy sevillských cikánů a ve Sněmovním sále Nové radnice vystoupí světoví interpreti kytary. Atrakcí je koncert (11. VIII.) kytarového orchestru složeného z účastníků kurzů.

Folklorní scéna uvádí jubilejní 15. ročník festivalu F SCÉNA 2012. Na nádvoří Špilberku přivítá v červnu tři mezinárodně uznávané soubory, které předvedou folklor český, slovenský, maďarský. Bude to (14. VI.) Vojenský umělecký soubor Ondráš, (21. VI.) legendární slovenský SLUK z Bratislavy a (28. VI.) maďarský IFJÚ Szivek.

(Dokončení na straně 10)

MARIÁNSKÉ PÍSNĚ POČTVRTÉ S BRNĚNSKÝM ROZHLASOVÝM ORCHESTREM LIDOVÝCH NÁSTROJŮ

Mariánské písně IV je název hudebního alba, které nyní vydala brněnská hudební agentura **Rezonance**. Stejně jako tři předcházející alba mariánských písní z let 1998, 2001 a 2004 i toto nejnovější nahrál Brněnský rozhlasový orchestr lidových nástrojů (BROLN).

První tři alba byla výsledkem spolupráce Růženy Kučerové, která se ujala dramaturgie s tehdejšími uměleckými vedoucími BROLN Jindřichem Hovorkou, autorem hudebního zpracování a nastudování. Jak Růžena Kučerová připomíná, první album obsahovalo téměř všechny známé tradiční mariánské písně. V následujících dvou byly již méně známé mariánské písně, tedy písně dostatečně známé a oblíbené v určité době. Záměrem, se kterým byly písně zpracovány a natočeny, bylo znovu oživit o ně zájem, naučit posluchače tyto písně poslouchat, přijímat a předávat je dál jako poselství, které obsahují a nesou.

Jindřich Hovorka zemřel v roce 2006 a tak Růžena Kučerová nalezla v závěrečné fázi příprav čtvrtého alba organizační i uměleckou podporu mezi nejbližšími kolegy a spolupracovníky v BROLN.

S nynějším uměleckým šéfem BROLN Františkem Černým oslovili pět aranžérů, kteří písně upravili pro orchestr a sólisty: redaktorku Radia Proglas a violistku Kateřinu Kovařkovou, kontrabasistu a pedagoga Pavla Trkana, varhaníka a aranžéra Martina Jakubíčka, zkušeného muzikanta a pedagoga Aleše Smutného a Jiřího Mindla, který komponoval a upravoval pro BROLN již od osmdesátých let.

Na albu jsou zastoupeni sóloví zpěváci Ludmila Malhocká,

Klára Blažková, Kamila Šošovičková, Lucie Tisoňová, Markéta Toufarová, František Černý a Vladimír Maňas, z dětských sólistů Kryštof Bína, Aneta Králová, Kateřina Chroustová, Pavla Ryšavá, Petra Ryšavá, Marek Ryšavý a Jakub Brych. Ke spolupráci byl pozván soubor Ensemble Versus s uměleckým vedoucím Vladimírem Maňasem a Dětský sboreček z farnosti kostela Panny Marie Pomocnice křesťanů s uměleckou vedoucí Marií Ryšavou.

Album doplňují dvě instrumentální skladby, v jedné z nich dostal sólovou příležitost mladý dudák Michal Marhold. Hudebním režisérem nahrávky a zvukovým mistrem v jedné osobě byl Milan Vidlák.

Páteří výběru písní se stala malá sbírka, sloužící poutníkům při putování k Panně Marii Štípské. Legenda praví, že za napoleonských válek se rozšířilo na Valašsku mnoho nevyléčitelných nemocí. V zoufalé situaci vykonali farníci z loučské farnosti prosebnou pouť k Panně Marii do Štípy. Od památné pouti už nikdo tímto nemocem nepodleh. Z vděčnosti za tuto zvláštní ochranu Panny Marie poutníci slíbili i za příští pokolení, že každoročně poputuje prosebné procesí do Štípy o svátku jejího narození. A to se děje nepřetržitě, někdy za větších, jindy menších obětí nebo nebezpečí dodnes.

Další písně byly vybrány i z Poutnického kancionálu Františka Malého a osobních sbírek posluchačů Radia Proglas. Bonusem pro posluchače je Ave Maria od Franze Schuberta v podání lidové zpěvačky Ludmily Malhocké z Velkých Pavlovic.

Bohumil Hlaváček

KULTURNÍ KALEIDOSKOP

(Dokončení ze strany 9)

Mezinárodní folklorní festival Brno uvede (29. VIII. - 3. IX.) koncerty, kde se vystřídá okolo tisícovky účinkujících z České republiky a na dvě stě účinkujících z různých koutů světa. Základem mezinárodních styků je spolupráce s festivalem v polské Legnici, ve slovenských Košicích, s festivalem v ukrajinském Lucku a švýcarským Fribourgu.

Kino Art uvede (26. VI.) vítězný film loňského festivalu v Cannes režiséřského dua Jean-Pierra a Luca Dardennoových *Kluk na kole*. Navazuje na to malá filmová retrospektiva jejich tvorby. V rámci této přehlídky divák uvidí filmy (23. VI.) *Dítě* s tematikou prodávání dětí k adopci v sociálně slabých společenských skupinách a (25. VI.) *Mlčení Lorny* o situaci uprchlíků vydaných na pospas drogám a mafii. Jiné provenience je (29. a 30. VI.) *Stryček Bůnmí* thajských filmářů. Jde o verzi strašidelných filmových příběhů tradičně oblíbených v Asii. Generace pamětníků zná filmy *Kwajdan Černé vlasy* a *Kwajdan Muž bez uší* z japonské produkce let šedesátých. Šlo o snímky natočené podle japonské klasické povídkové sbírky z 18. století *Kwajdan* plné strašidelných příběhů.

/V/

KRAJ NÁVRATŮ A INSPIRACE VĚRY RUDOLFOVÉ

Brněnská novinářka a publicistka Věra Rudolfová čerpá ze své dlouholeté práce i ve své literární tvorbě.

Po prvotině *Osudu navzdory* (2000) věnovala pozornost osobnostem kulturního života Českomoravské vrchoviny v knížkách *Město mého srdce* (2002), *Kraj věčných návratů* (2003) a *Kraj návratů a setkání* (2006). Pro knižní vydání také upravila *Kosinkovu Žďárskou kroniku*, zachycující město Žďár nad Sázavou v letech 1900 až 1945, která vyšla v roce 2007. V roce 2008 následoval soubor povídek o psech a lidech *Psí hlas do nebe volá* a loni knížka *Rok na zámku*, v níž s úsměvným nadhledem přiblížila současný život na památkových objektech. Nejnovější knihu této autorky vydalo nakladatelství Sursum a nese název *Kraj návratů a inspirace*.

Věra Rudolfová zařadila do této knihy 25 portrétů osobností, spjatých s Horáckem, zejména s oblastí Novoměstska. Některé poznala v době svého působení v Českém rozhlasu Brno. Pořádkem se jí vytvořit pestrá mozaika, nabízející možnost poznat rodáky, které osud zavedl do jiných míst republiky a přesto se rádi na Vysočinu vraceli

(Oldřich Blažíček, Jan Blažek, Adolf Mazel, Stanislav Sochor, Josef Veselka, Jiří Židlický). Nezapomněla na Pavlu Homolkovou-Křičkovou, neprávem opomíjenou sestru proslulejších bratrů Jaroslava a Petra Křičkových. Přiblížila učitelské působení spisovatelky Kamily Sojkové na Horácku a vztah, který k tomuto kraji měli Radovan Lukavský, Oldřich Nový, Jiří Trnka, Ladislav Lakomý či Ladislav Kozderka. Nabízí i zajímavá setkání s umělci, kteří na Horácku žijí a tvoří v současné době – s Martinem Kovaříkem a Milošem Slámou. Knihu portrétů doplňuje mnoho zajímavých fotografií.

Bohumil Hlaváček

Brno opraví okolí Petrova

Úpravu areálu okolo katedrály Petrov (chrámu sv. Petra a Pavla) zahájilo město Brno nákladem 12,9 milionu Kč. Jde o rekonstrukce v bezprostřední blízkosti katedrály na Petrově, opravena bude také spojnice ulic Petrská – Denisovy sady. Doplní se i městský mobiliář a zeleň. Dílo má být hotové za 240 dnů. **vž**

„Kupte si vzpomínky, vzpomínky na prodej“

Tento neobvyklý název publikace brněnské klavíristky Věry Lejskové je na 70 stránkách textu zaplněn vzpomínkami na skladatele, dirigenty, pedagogy brněnské konzervatoře, s nimiž se autorka seznámila jako studentka a později jako klavírní doprovodka a pedagožka na konzervatoři i na koncertech... Co příjmení, to významná osobnost brněnské kultury, která svým významem překročila brněnský „dvoreček“.

Z konzervatoře jsou to její ředitelé Jan Kunc, dále PhDr. Zdeněk Blažek, PhDr. Zbyněk Mrkos (zakladatel Moravského komorního orchestru z posluchačů konzervatoře, později Krajského symfonického orchestru, který splynul se Státní filharmonií), autor instruktivních skladbiček pro mládež Josef Blatný, Osvald Chlubna (pedagog na varhanické škole, na konzervatoři i na JAMU), Břetislav Bakala (zakladatel a šéf Státní filharmonie Brno a dirigent Vachova sboru moravských učitelů), jednatel Klubu moravských skladatelů dr. Ludvík Kundera, primárius Moravského kvarteta František Kudláček (stál i v čele JAMU), František Schafer (rád cestoval a hrál taroky, po absolventském koncertu autorky sedělo několik nejblíže až do rána 30. dubna a pan profesor řekl: „Tak, jdeme na průvod!“, každý uchopil skleničku a pochodovali kolem stolu), též pianista působící v rozhlasu, opeře a Moravské filharmonii Miloš Konvalinka, dirigent Krajského symfonického orchestru a později šéf Státní filharmonie Jiří Waldhans, také amatérský filmař Josef Berg s úvazkem na JAMU (2 hodiny ho namáhaly, požádal o poloviční úvazek), Miloš Ištván, představitel moderních směrů v hudbě Pavel Blatný, dramaturg Rozhlasového orchestru Studio Brno Bohuslav Sedláček, dirigent tohoto orchestru Jiří Hudec, houslový génius Jaroslav Štěpánek, pěvci Vilém Příbyl, Jiří Přichystal, Václav Halíř, Richard Novák, sbormistři dětských pěveckých sborů Jaroslav

Dostalík (Mladost) a Ivan Sedláček (Kantiléna), sochař Jiří Marek, architekt-urbanista František Kočí, malíř Borek Bayer, jehož ilustrace doprovázejí texty Věry Lejskové.

Po medailonech osobností brněnské kultury v oblasti hudby autorka přechází k vlastnímu životu. Píše o svém otci a o otci svého manžela, přihlašuje se k rodnému Moravskému Slovácku písní Moravo, Moravo, vzpomíná na 60 let, které jsou u ní spojeny s hudební, literární a zpravodajskou redakcí brněnského rozhlasu i na domy, v nichž účinkovala, na Husův sbor na Botanické ulici, Janáčkovo divadlo, Stadion na Kounicově ulici, Besední dům, Janáčkův domek.

V kapitole Hospoda se objevují znovu některé osobnosti z medailonů s příběhy s nimi spojenými. V závěru publikace je „Přídatek, jak se dělá na koncertech“, v němž pochvaluje klavír, uvažuje o potlesku na vystoupeních, o reklamě, představuje svůj dialog se svým manželem Vlastimilem a hostinu klasiků, na kterou Ema Destinová pozvala k jejich oblíbeným jídlům Bedřicha Smetanu, Antonína Dvořáka, Vítězslava Nováka, Jana Ladislava Dusíka, Leoše Janáčka, Bohuslava Martinů. Je tu i noční rozjímání autorky o přátelství zrozených nad klavírním partem v rozhlase 21. června 1994.

Nakladatelství Šimon Ryšavý Brno vybralo velmi dobře, když vzpomínky Věry Lejskové vydalo. Oficiální životopisy jsou jedna věc. Vzpomínky osobní na významné osobnosti, s nimiž autorka prožila mnohé chvíle, okamžiky při vystoupeních, na zájezdech i v soukromých setkáních mají své kouzlo, které tyto osobnosti přibližují ze zcela jiných neobvyklých pohledů. Takových publikací mnoho nevychází. O to víc je třeba ocenit, že Věra Lejsková uvedené vzpomínky napsala a vydala.

Karel JANIŠ

MLADÍ BRNĚNŠTÍ DUDÁCI OBSTÁLI V CELOSTÁTNÍ KONKURENCI

V ústředním kole Národní soutěže hudebního oboru základních uměleckých škol na sklonku druhého květnového týdne v Mikulově obstáli se ctí dudáci z Brna. Soupeřilo 24 dudáků a dudačků v sólové hře na tento nástroj a 10 souborů v komorní hře s dudami. Byli to žáci z 11 základních uměleckých škol českých a tří moravských. Se ctí obstáli brněnští soutěžící. Ve věkové kategorii od 11 do 12 let skončila na třetím místě Tereza Dobšovicová ze ZUŠ Jaroslava Kvapila, V kategorii od 15 do 18 roků se dělili o prvenství Jakub Brych a Michal Marhold ze stejné brněnské školy. Oba také získali prvenství v komorní hře s dudami.

Předsedkyně poroty, hodnotící hru na dudy, byla hudební pedagožka a dlouholetá dudačka, flétnistka, zpěvačka i dramaturgyně Brněnského rozhlasového orchestru lidových nástrojů Růžena Kučerová. Ocenila, že roste počet škol vzdělávajících dudáky a vyšší byl jak počet soutěžících dudáků, tak i jejich celková úroveň. Zdůraznila, že dudy jako jeden z nejstarších hudebních nástrojů mají svá specifika, interpretační určení dané tradicí a částečné tónové omezení. Hra na dudy je fyzicky náročná. První setkání s těmi rozporupnými pohyby, které se musí zkoordinovat, aby se vůbec ozval tón, je pro někoho až šokující. Člověk musí vynaložit nejen fyzickou sílu, ale i velkou soustředěnost. Napřed musí jedním loktem načerpat vzduch pomocí dmyháku do měchu. Současně musí druhým loktem vyrovnaným tlakem na měch vtlačit přesně

určitou porci vzduchu do píšťal. Ve stejný moment, kdy oba lokty pracují proti sobě, musí prsty hrát na melodické píšťale melodie. Se zaujetím připomíná, že v soutěži porota viděla malou sympatickou dudačku i malého dudáka, kteří zcela bravurně zvládli popisovanou techniku a k tomu si ještě zpívali jiný hlas než ten, který hráli na dudy. I když se soutěžící dudáci lišili podle regionů, z nichž vyšli a základ jejich repertoáru většinou vycházel z místního folkloru, někteří předváděli mimo tradiční muziku i hudbu renesanční, barokní, klasičtější či moderní s prvky populární hudby. V posledních letech do tradičních představ o dudákovi vstoupila suverénně děvčata, hrající výborně a mající stejné šance. Rozhoduje míra nadání, pílě a dobré vedení hudebně vzdělanými profesionálními pedagogy.

Zaujalo mne rovněž soupeření cimbalistů. I tam brněnští soutěžící důstojně reprezentovali své město. To platí o Johaně Kratochvílově ze ZUŠ Jaroslava Kvapila v nejmladší kategorii, jakož i o soutěžících z dalších věkových kategorií Elisabet Martinkové a Tereze Kuklové ze ZUŠ ve Vranovské ulici a Ericce Biskupové ze ZUŠ Antonína Doležala v Líšni. Mezi soutěžícími muzikami byla cimbállovka a Malá hudecká muzika ZUŠ ve Smetanově ulici a Kvapíček ze ZUŠ Jaroslava Kvapila a ze stejné školy též Barbora Chlupová s Martinem Marholdem, věnující se komorní hře s cimbálem.

Bohumil Hlaváček

Naši (před)letní jubilanti

13. 5. Ing. Jiří KVAPIL, 83 let, ZO KSČM 2701
20. 5. PhMr. Jitka LAŠTŮVKOVÁ, 86 let, ZO KSČM 2701
24. 5. Ing. Luboš BOREK, 67 let, ZO 2701
29. 5. Vlasta KUČEROVÁ, 88 let, MO 1401
30. 5. Doc. JUDr. RSDr. Jaromír ČAPEK, CSc., 80 let, ZO KSČM 2701
1. 6. Jaroslav SVOBODA, 85 let, ZO 0302
Vlastimila PACHEROVÁ, 82 let, ZO KSČM 0305
5. 6. Zdeňka BENAČÍKOVÁ, 80 let, LKŽ
6. 6. Adolf BARŠA, 88 let, ZO KSČM 0309
Marie HUDCOVÁ, 66 let, LKŽ
Pavla POKORNÁ, 71 let, ZO 2711
7. 6. Růžena PIJÁKOVÁ, 89 let, LKŽ
Ladislav HAVEL, 69 let, MO 1401
Yvona KRAICIGEROVÁ, 78 let, ZO KSČM 2701
8. 6. Jaroslav HUTÁREK, 84 let, ZO 2708
Jiřina KRATOCHVÍLOVÁ, 62 let, MO KSČM 1401
Karel PŘIKRYL, 76 let, ZO KSČM 0423
9. 6. Jindřiška ŠTVÁNOVÁ, 79 let, ZO KSČM 2709
Stanislav KLIMEŠ, 78 let, ZO 0502
10. 6. Ing. Dušan TOMČO, 60 let, ZO KSČM 3023
Miloš STRNAD, 90 let, ZO KSČM 2703
RSDr. František PUNČOCHÁŘ, 75 let, ZO KSČM 2701
Zdenka MALÁ, 80 let, ZO KSČM 2101
11. 6. Ludmila STRAŠÁKOVÁ, 88 let, LKŽ
Petr FINK, 65 let, ZO KSČM 0102
12. 6. Jiří VINCENC, 75 let, ZO KSČM 0502
Hana HOUZAROVÁ, 76 let, ZO 0305
15. 6. Dana TOTHOVÁ, 59 let, LKŽ
František NOVOTNÝ, 82 let, ZO 2709
16. 6. Pavla WOLFOVÁ, 85 let, ZO 0600
Vladimír SLADKÝ, 82 let, ZO 2711
18. 6. Barbora FOJTÍČKOVÁ, 78 let, LKŽ
19. 6. Alois KRŠKA, 80 let, ZO KSČM 1505
Jiří PEŇÁZ, 69 let, ZO KSČM 0505
Alois VOJTA, 81 let, ZO KSČM 2710
20. 6. Václav LHOTSKÝ, 80 let, ZO 2709
Jan CABEJŠEK, 75 let, ZO KSČM 0102
Zdenka FOLTÝNOVÁ, 85 let, ZO 0419
Mgr. Jiří ŠRÁMEK, 86 let, ZO 1101
Bohuslav VOLNÝ, 71 let, ZO 0305
Karel BARÁK, 67 let, ZO KSČM 0701
21. 6. Ludmila CUPÁKOVÁ, 70 let, ZO 3008
22. 6. Ing. Arnošt DVOŘÁK, 85 let, ZO 1101
Pavel AUER, 54 let, ZO KSČM 0416
23. 6. Zdena KORČÁKOVÁ, 51 let, ZO 3023
Jan POKORNÝ, 83 let, MO KSČM 1401
Anežka POKORNÁ, 74 let, ZO 1101
24. 6. Jiřina KURCINOVÁ, 68 let, ZO 0505
25. 6. Alexandr DVOŘÁK, 85 let, ZO 0418
26. 6. Petr BARTOŠ, 65 let, ZO KSČM 0305
Marta HALOUSKOVÁ, 88 let, ZO 0305
Miloslav KUČÁREK, 82 let, ZO 0305

Společenská kronika

28. 6. Jaroslav BRABEC, 82 let, ZO 2709
Vladislav MAŠTALÍŘ, 87 let, ZO 1511
2. 7. Antonín LEVÍČEK, 85 let, ZO 2708
3. 7. Petr KAČÍREK, 66 let, ZO KSČM 0503
Ilona FUNTIOVÁ, 45 let, ZO 3023
Oldřich VOLÁNEK, 64 let, ZO 1508
5. 7. Marta KOVÁČOVÁ, 75 let, ZO 3013
Věra KŮROVÁ, 67 let, ZO KSČM 0507
6. 7. Věra MUSILOVÁ, 85 let, ZO 0419
7. 7. JUDr. Helena SÝKOROVÁ, 57 let, ZO KSČM 1101
8. 7. Jana KRUMPOLCOVÁ, 82 let, MO KSČM 1401
Miroslav ŠEVČÍK, 83 let, ZO 1101
9. 7. Marta KUČEROVSKÁ, 84 let, ZO KSČM 2708
Anna KUBÍNOVÁ, 75 let, ZO 3003
Doc. PhDr. Milan BARTOŠ, CSc., 85 let, ZO KSČM 2101
10. 7. Vlastimil ŘÁDEK, 75 let, ZO 3003
Libuše KAZDOVÁ, 73 let, ZO 0201
Zdeněk KLUSÁČEK, 85 let, ZO 0302
Vladimír TOMSA, 56 let, ZO 0503
Mgr. Libuše POLLAKOVÁ, 71 let, ZO KSČM 1101
12. 7. Zbyšek ŠVANDELÍK, 83 let, ZO 2709
Jarmila FORSTOVÁ, 75 let, ZO 0600
Ladislav SILOVSKÝ, 85 let, ZO 2703

13. 7. Jana GRÜNVALDOVÁ, 68 let, ZO KSČM 0505
14. 7. Jiřina KLÍMOVÁ, 87 let, ZO 0505
15. 7. Miroslav HRON, 85 let, ZO KSČM 0419
Anna NIKLOVÁ, 79 let, ZO KSČM 2710
16. 7. Alois BARÁK, 65 let, ZO KSČM 2701
17. 7. Oldřich NOVOTNÝ, 85 let, ZO 2301
Jaroslav HEJDA, 85 let, ZO KSČM 3003
Anna ZAPLATILOVÁ, 85 let, ZO 1101
19. 7. Zdeňka LÖFFLEROVÁ, 83 let, ZO KSČM 1505
Karel GRÜNWALD, 71 let, ZO 0505
21. 7. Hana TOMÁNKOVÁ, 42 let, ZO 3023
Karel FINTES, 70 let, ZO KSČM 2101
22. 7. Jindřiška LONČOVÁ, 85 let, ZO 0505
23. 7. Alena BURCEVOVÁ, 82 let, MO 1401
Jaroslava KNÝBLOVÁ, 85 let, ZO KSČM 2101
24. 7. Anna HORAKOVSKÁ, 63 let, ZO 0505
25. 7. Oldřich DRÁPAL, 80 let, ZO 0505
Josef HÁDLÍK, 71 let, ZO KSČM 2301
26. 7. František ŠICHTANC, 87 let, ZO 2708
Radoslav MAREK, 60 let, ZO 3002
27. 7. Ing. Karel KOVÁŘ, 75 let, ZO 3003
28. 7. Josef AMBROŽ, 74 let, ZO KSČM 0507
30. 7. Alenka ŠVANDELÍKOVÁ, 83 let, ZO KSČM 2709
31. 7. Evžen DRÁPAL, 87 let, ZO KSČM 2709

Všem oslavencům za práci pro stranu a společnost děkují a zároveň do dalších let přejí dobré zdraví a pohodu ZO (MO), Mív a MěV KSČM, LKŽ Dobromysl a redakce ECHO.

did

Květnový pořad VNK patřil návštěvě Jurkovičovy vily.

Foto Tibor DÁVID

Ideově teoretická sekce MěV KSČM v Brně zve na

DISKUSNÍ ČVRTEK

který se uskuteční 21. června 2012 od 16 hodin na MěV KSČM.

Téma: Politické události v Sýrské arabské republice a v oblasti Blízkého východu. Účast přislíbil Milan Krajča, člen ÚV KSČM, účastník pozorovatelské mise v Sýrii.

ECHO - BRNĚNSKÝ LEVICOVÝ OBČASNÍK. Vydavatel: Městský výbor KSČM v Brně, Křenová 67, PSČ 659 58, Brno • telefon: 543 255 140 • fax: 543 255 140 • <http://www.kscm-brno.cz>; e-mail: kscmbrno@quick.cz • Redakce: PhDr. Karel Janiš - vedoucí, Tibor Dávid, Ing. Jindřich Viška, Jan Korbel • Povoleno Ministerstvem kultury ČR, ev. č. MK ČR E 12191. Uzávěrka 28. 5. 2012. Nevyžádané rukopisy se nevracejí.

**Příští číslo:
uzávěrka 27. 8. 2012
vyjde 13. září 2012**